

Tfsherning: Naar Nogen vil gjøre sig det klart, hvad det bethder at søge op, igjen det saakaldte ældre frederiksborgske Stutteri, kan han blot søge i den Rapport, som dengang blev afgiven af en meget alvorlig arbejdende Commission — den Mand, som var Secretair i Commissionen, troer jeg lever endnu —, og man vil da see, at hele den Spøe, man har om at gjenstabe det, som dengang var, gaaer ud paa at gjenstabe, hvad man dengang aldeles forfaste, ikke paa Grund af en eenfaldig Betragtning, men fordi det dengang mislykkedes. Der er ikke Noget, som kan kaldes den frederiksborgske Race. — Hvad Bygningerne angaaer — det var egentlig dem, jeg bad om Ordet for — hedder det i Anmærkningerne til Finantsloven: „Til Ombygning af den engelske Stald 4,487 Rd. 49 S. Denne Stald er i en saa forfalden Tilstand, og navnlig Træværket i den Grad angrebet af Svamp, at den er ubrugelig.“ Den er, altsaa ubrugelig, men nu er den brugelig. Jeg spørger den ærede Minister, om man kan fæste Vid til den Mand, som med saa Maaneders Mellemrum kan sige begge Dele, at Bygningerne ere ubrugelige, og at de ere brugelige. Der staaer her, at Stalden er ubrugelig, og at den ønskes ombygget til to mindre Stalde. Her er altsaa et slaende Bevis, for, at den Staldbygning, som fordrer erstattet, enten er brugelig, men kaldes ubrugelig, fordi man vil have to andre Stalde, eller er ubrugelig, og kun kaldes brugelig, fordi man vil beholde Stutteriet. Sagen er den, at Finantsudvalget foreslog at nægte Bevillingen, fordi man var overbevist om, at Regjeringen da i Aarets Løb vilde komme til at standse den hele Stutteriforretning. Der var Spørgsmaal om at foreslaae kun at bevilge Penge til Stutteriet for nogle Maanedes, men saa blev man enig om at gaae den simple Vej, at sige: Vi have her en Bygning, som er nødvendig, men ubrugelig; naar vi nægte Vidberne til dens Ombygning, har man jo ikke nogen Bygning, som kan bruges, og saa kommer Stutteriet til at

standse af sig selv. Men nu komme vi til at gjøre den Opbagelse, hvilket jo er helbigt nok, at naar man for Fremtiden siger, at en Bygning er ubrugbar, saa kunne vi ikke troe det; den kan bruges, naar man ikke kan faae sin Villie. Den ærede Minister gjør ikke Ret i at begunstige den Art Fremgangsmaade lige overfor Thinget, thi Mistilliden kommer til at vende tilbage til ham, som staaer til Ansvar for sine Underordnede; jeg troer ikke, at hans Underordnede burde have Lov til at misbruge hans Stilling overfor Thinget paa den Maade, som de her have gjort.

Judenrigsministeren: Det er ganske rigtig, hvad Stutmesteren har anført, at den saakaldte engelske Stald er i en overordentlig daarlig Tilstand, og saa at sige ikke kan bruges, og det er aldeles klart, at naar den er i denne Tilstand, er det deres Pligt, som have det nærmeste Tilsyn med denne Bygning, i Tide at gjøre Indstilling om at faae Mængderne afhjulpede. Thi det vil den ærede Taler vist give mig Ret i, at en Bygning, som er angrebet af Svamp, naar for naar bliver værre og værre og altsaa, jo længere den staaer, vil komme til at koste mere og mere. Men, naar den ærede Rigsdagsmand har forelæst, hvad der staaer i Anmærkningerne til Finantsloven, vil den ærede Formand maaffee, ogsaa tillade mig at oplæse blot et Par Linier af, hvad der staaer om Udbygningerne i Commissionens sidste Erklæring. De lyde saaledes: „Angaaende Bygningsværket bemærkes, at dette, skjøndt efter Omstændighederne ønskeligt, dog ikke er saa nødvendigt, at Stutteriets Bestaaen og Virksomhed deraf er afhængigt, og at de til Samme ønskede Bevillinger, naar de overfløede, hvad for Tiden kan tilstaaes, foreløbig kunne undværes“.

Da Ingen yderligere begjærede at yttre sig, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, og den blev vedtaget eenstemmig med 68 St.